

КЪСЕНЪ ИЗЛЕТЪ

Кжде сж веселитѣ птичи пѣсни,
кжде е свежата зеленина?
Кжде е слънцето да блесне
съ възхода бодъръ на деня?

Нали гората бѣше цѣло лѣто
като немиренъ кошеръ съсъ пчели?
Отде туй лебедово ято
отъ бѣли есенни мъгли?

Тѣ плаватъ надъ полетата победно,
трептятъ срѣдъ острови отъ букъ и боръ
и после се топятъ безследно
задъ сключения кржгозоръ.

Подъ тѣхъ сж градоветѣ и селата
съсъ грижитѣ и вѣчниятъ имъ шумъ;
орачи бързатъ къмъ нивята
по черния изкалянъ друмъ.

А тукъ, сама, гората мълкомъ жали
листата си, попадали навредъ;
поточетата сж заспали,
издъхнали сж цвѣтъ до цвѣтъ.

Отъ нийде веселъ гласъ на горско пиле,
мъртвило, тишина и самота.
Дори слухътъ ми е безсиленъ
да чуй какъ стѣпва есенъта.

Христо Огняновъ